

Το Σινάφι σε κρυφή στοά των Εξαρχείων, ένα τραπέζι στην Ευφρονίου, σώματα μετά την οθόνη στον Πειραιά -Οι επιλογές της Κατερίνας Ι. Ανέστη

Τι απομένει από το σώμα στην εποχή της AI; Ο Τίσαν Χσου στον Πειραιά

Tishan Hsu mammal-screen-green-1 2024

UV-print, silicone, ink, acrylic, stainless steel, on wood 120.7 x 156.2 x 14 cm

47 1/2 x 61 1/2 x 5 1/2 in

Στα μέσα της δεκαετίας του '80 ο Τίσαν Χσου δούλευε νύχτες σε δικηγορικό γραφείο στη Νέα Υόρκη, περνώντας ώρες μπροστά σε έναν επεξεργαστή κειμένου. Οι περισσότεροι τότε έβλεπαν στον υπολογιστή ένα καινούργιο εργαλείο, ενώ εκείνος άρχισε να παρατηρεί κάτι διαφορετικό: Τι συνέβαινε στον άνθρωπο που καθόταν απέναντί του. Πολύ πριν αποκτήσουμε tech neck, πριν το κινητό γίνει σχεδόν προέκταση της παλάμης μας και, βέβαια, πριν η τεχνητή νοημοσύνη εγκατασταθεί στην καθημερινότητά μας, ο Χσου αναρωτιόταν ήδη πώς η τεχνολογία αλλάζει όχι μόνο τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε τον κόσμο, αλλά και τον τρόπο που κατοικούμε το ίδιο μας το σώμα.

Γεννημένος στη Βοστώνη το 1951, με σπουδές Αρχιτεκτονικής στο MIT και Κινηματογράφου στο Χάρβαρντ, άρχισε από τα μέσα των 80s να δημιουργεί παράξενες επιφάνειες που έμοιαζαν ταυτόχρονα με δέρμα, βιομηχανικό αντικείμενο και οθόνη. Το ανθρώπινο σώμα και η μηχανή, το οργανικό και το τεχνητό άρχισαν να συγχωνεύονται στη δουλειά του σε μια εποχή κατά την οποία ο προσωπικός υπολογιστής μόλις έμπαινε στα σπίτια.

Σαράντα χρόνια αργότερα, αυτή η εμμονή μοιάζει σχεδόν προφητικά επίκαιρη. Στην πρώτη έκθεσή του στην Ελλάδα, «New Work: 2026», που παρουσιάζουν μαζί το The Intermission και η Lisson Gallery στον Πειραιά, μπαίνει στη σχέση ένας ακόμη παράγοντας: η τεχνητή νοημοσύνη.

Οι εικόνες των νέων έργων έχουν αρχικά παραχθεί με AI και στη συνέχεια έχουν υποστεί επεξεργασία από τον ίδιο, δημιουργώντας ήδη από τη διαδικασία παραγωγής έναν διάλογο ανάμεσα στον άνθρωπο και στη μηχανή για το ποιος, τελικά, δημιουργεί την εικόνα. Οπές που θυμίζουν αυτιά εμφανίζονται μέσα σε βιομηχανικά και αγροτικά τοπία, η ανθρώπινη ανατομία διασταυρώνεται με τη μηχανή και τη φύση και τα όρια ανάμεσά τους γίνονται ολοένα πιο ασταθή.

Και τα ίδια τα έργα αρνούνται να μείνουν απλές εικόνες. Ο Χσου χρησιμοποιεί εκτύπωση inkjet με UV μελάνια, μεταξοτυπία και χυτή σιλικόνη πάνω σε καμπύλες επιφάνειες που παραπέμπουν στις οθόνες, συνεχίζοντας μια φόρμα που χρησιμοποιεί ήδη από τη δεκαετία του '80. Στην πίσω πλευρά τους βάζει έντονο χρώμα, το οποίο αντανακλάται στον τοίχο και δημιουργεί γύρω από το έργο τη λάμψη μιας ενεργοποιημένης οθόνης. Η εικόνα αποκτά σώμα την ίδια στιγμή που το σώμα μέσα στην εικόνα μοιάζει να χάνει τη σταθερή του μορφή.

Ο Χσου δεν αντιμετώπισε ποτέ το ψηφιακό ως έναν άυλο κόσμο στον οποίο κάποια στιγμή θα εγκαταλείπαμε το σώμα μας. «Πάντα είχα ορισμένες αμφιβολίες για τη “μετάβαση” από το σώμα στο εικονικό», έχει πει στο *ArtReview*. Αυτό που τον ενδιαφέρει είναι περισσότερο η μεταξύ τους διαρροή: το σώμα ως μια διεπαφή όπου πραγματικό και εικονικό, οργανικό και τεχνητό εισχωρούν πλέον το ένα μέσα στο άλλο.

Tishan Hsu skin-grass field 2025 Graphite, silkscreen ink, UV-print, acrylic on linen 182.9 x 182.9 x 3.8 cm
72 x 72 x 1 1/2 in

Στα καινούργια έργα μιλάει για μια «αναδυόμενη ανθρώπινη σύνταξη», έναν νέο τρόπο με τον οποίο σώμα, μηχανή, εικόνα, φύση και AI αρχίζουν να συντάσσονται μεταξύ τους σε υλικό, εννοιολογικό και γνωστικό επίπεδο. Αν οι εικόνες του προκαλούν μια μικρή δυσφορία, ίσως είναι επειδή το μέλλον που προσπαθούσε να φανταστεί πριν από σαράντα χρόνια δεν βρίσκεται πια ακριβώς στο μέλλον.

Tishan Hsu, «New Work: 2026». The Intermission × Lisson Gallery

Πολυδεύκους 37Α, Πειραιάς 1 Οκτωβρίου - 19 Δεκεμβρίου

Τετάρτη-Σάββατο, 12.00-20.00